

การพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา ในเขตภาคเหนือตอนบน

A Development of Pedagogy for Increasing Achievement in
English Language Learning of Grade 9 Students in

Expanding Educational Opportunity Schools in the Upper Northern

วิมล ปานปันทวงศ์¹
ณรงค์ศักดิ์ จันทร์นวล²

¹ปรัชญาศษุภักดิ์บัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพัฒนา มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่

²อาจารย์ ดร. ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก คณะสังคมศาสตร์และศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยนอร์ท-เชียงใหม่

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาปัจจัยและหาความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์กับการสอนแบบปกติ 3) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ผู้ให้ข้อมูล ได้แก่ นักเรียน ครูและผู้ปกครอง ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน รวมทั้งสิ้น 1,145 คน กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนโรงเรียนแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนโรงเรียนบ้านสบพลึง จำนวน 17 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปางเขต 1 ด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่ายเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์ แบบสอบถาม แผนการจัดการเรียนการสอน และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression) และ การทดสอบค่าที (t-test independent)

ผลการวิจัย พบว่า

1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้บริหารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้แก่ ปัจจัยด้านจิตวิทยาคือ เจตคติต่อครูผู้สอน และเจตคติต่อรายวิชาภาษาอังกฤษ ปัจจัยด้านผู้เรียน คือวินัยในการเรียนของผู้เรียนและกลวิธีในการเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว คือความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และวัฒนธรรมความเป็นอยู่ ปัจจัยด้านผู้สอน คือ ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน และคุณภาพการสอนของครู และปัจจัยด้านการเรียนการสอน คือ การจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษและสื่ออุปกรณ์การเรียนมีผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

2) ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยา ปัจจัยด้านผู้เรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านผู้สอน และปัจจัยด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ พบว่า ทั้ง 5 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : การพัฒนาการเรียนการสอน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ โรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา

Abstract

The purposes of the study were: 1) to investigate the factors and its relationship with increasing achievement of English language learning among grade 9 students in educational opportunity expansion schools in the upper northern area; 2) to compare the achievement of English language learning between grade 9 students who learned English under the creative instruction

and conventional instruction; and 3) to compare the achievement of English language learning between pre-learning and post-learning of grade 9 students who learnt English under the creative instruction. The respondents were 1,145 of grade 9 students, teachers and parents in educational opportunity expansion schools in the upper northern area. The experimental group was one intact classroom at Maehang withaya School which contained 16 students and the control group was one intact classroom at Bansobplueng School which contained 17 students. The samples were obtained by simple random sampling. The employed research instruments were the interview, the questionnaire, learning management plans and the achievement test. The statistics used to analyze data were percentage, mean, standard deviation, stepwise multiple regression, and t-test independent.

Research findings were as follows.

1. The factors that affected to increasing achievement of English language learning was psychological factors in the dimension of attitude toward English teacher and attitude toward English language, students' factors in the dimension of habits in learning English and English learning strategies, family factors in the dimension of interrelationship within family and culture well-being, teachers' factors in the dimension of interrelationship between teacher and student and quality of teaching learning, and pedagogy factors in the dimension of the promotional activities to use English language and media & equipment.

2. In regard to the relationship with achievement of English language learning, the factor of psychology, students, family, teachers and pedagogy were related to achievement increment of English language learning with statistical significance at the .01 level.

3. Learning achievement of the students who learned under the creative teaching English was higher than the students who learned under conventional instruction with statistical significance at the .01 level.

4. Learning achievement of students who learned under the creative teaching English revealed that the post-learning scores was higher than the pre-learning scores with statistical significance at the .01 level.

Keywords : A development of pedagogy, learning achievement, teaching Englishcreativemodel, Opportunity Expansion Schools

บทนำ

ปัจจุบันภาษาอังกฤษได้พัฒนาเป็นภาษาสากลของโลก ที่มีบทบาทอย่างกว้างขวางในการติดต่อสื่อสารระหว่างกัน และหากเราเข้าไปในอินเทอร์เน็ตจะพบว่าร้อยละ 80 ของข้อมูลในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งปัจจุบันมีประเทศมากกว่า 90 ประเทศ ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ (Martin Ebbertz. 2002, January) นอกจากนี้ David Graddol นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ชาวอังกฤษผู้ทำงานวิจัยเรื่อง "English Next (2006)" ได้กล่าวถึงแนวโน้มของภาษาอังกฤษว่า จำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษทั่วโลกในอนาคตจะขยายตัวเพิ่มมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และนับจากนี้ไปอีก 10-15 ปีข้างหน้า (2015-2030) จะมีจำนวนผู้เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มสูงสุดถึง 2 พันล้านคน ข้อมูลจากงานวิจัยชิ้นนี้แสดงให้เห็นว่าผู้คนต่างตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษทั้งในการค้นคว้าหาความรู้ และในการติดต่อสื่อสารนอกจากนี้ ในปีพุทธศักราช 2558 ตรงกับคริสต์ศักราช 2015 เป็นปีที่ประเทศไทยจะต้องเข้าร่วมประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนซึ่งเป็นการรวมตัวภาคีเครือข่ายความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมของประเทศสมาชิก 10 ประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ภาษาอังกฤษจึงเป็นตัวกลางสำคัญในกระบวนการสื่อสาร เนื่องจากภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลและมีความสำคัญต่อการสร้างทักษะความรู้ให้เกิดขึ้นได้

ดังที่กฎบัตรอาเซียนข้อ 34 บัญญัติว่า "The working language of ASEAN shall be English" โดยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงานของอาเซียน คือเมื่อทุกคนอยู่ในอาเซียนล้วนเป็นพลเมืองของอาเซียนด้วยกันทุกคน และทุกคนจะต้องไปมาหาสู่เดินทางท่องเที่ยว ทำความรู้จักกัน เรียนรู้ซึ่งกันและกัน และที่สำคัญทุกคนจะต้องเดินทางข้ามพรมแดน เพื่อทำงานทำและแสวงหาโอกาสที่ดีให้กับชีวิต ดังนั้นภาษาอังกฤษจึงเป็นเครื่องมือสำคัญอันดับหนึ่งสำหรับพลเมืองอาเซียน ในการสื่อสารสร้างสัมพันธ์

สู่โลกกว้างของภูมิภาคอาเซียน โลกแห่งมิตรไมตรีที่ขยายกว้างไร้พรมแดน โลกแห่งการแข่งขันไร้ขอบเขตของภูมิภาคและวัฒนธรรม (กรมอาเซียน กระทรวงการต่างประเทศ, 2555) ดังนั้นการสื่อสารทางภาษาของชาติในอาเซียน ผู้ใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารย่อมต้องมีศักยภาพและทักษะในการใช้ภาษาที่ดีพอเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการสื่อความหมาย ซึ่งการสร้างศักยภาพและทักษะในการใช้ภาษาเกิดจากกระบวนการทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียนเพราะภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารในประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ, 2555)

การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ถือเป็นการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษอีกทางหนึ่ง เพื่อเป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทย ในปัจจุบันคงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษ เป็นภาษาสากลของโลกที่ใช้กันอย่างแพร่หลาย และเข้ามามีบทบาทสำคัญในวิถีชีวิตของผู้คนจำนวนมากไม่น้อยจากอิทธิพลของความก้าวหน้าทางด้านเทคโนโลยีและการสื่อสาร ส่งผลให้ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญมากขึ้น การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้องและมั่นใจ อีกทั้งการเรียนรู้อังกฤษย่อมได้เปรียบกว่าทั้งในเรื่องการทำการค้าหรือกิจกรรมต่างๆ เพราะไม่มีใครสามารถติดต่อสื่อสารกันไม่รู้เรื่องถ้าใช้ภาษาที่ต่างกัน จึงส่งผลให้การศึกษาของไทยมุ่งพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้อังกฤษของผู้เรียนเพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ให้อยู่ในระดับมาตรฐาน สามารถใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อประกอบอาชีพ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

การจัดการศึกษาของไทยปัจจุบันได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก จะเห็นได้จาก ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง นโยบายปฏิบัติการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เมื่อวันที่ 14 มกราคม พ.ศ. 2557 ที่กำหนดเป้าหมายว่า ผู้เรียนทุกคนต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้และก้าวทันโลก รวมถึงพัฒนาตนเองเพื่อนำไปสู่การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศไทยและการเตรียมความพร้อมรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน

ในปี พ.ศ. 2558 เมื่อประเทศไทยเป็นอีกหนึ่งสมาชิกที่กำลังก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ภาษาอังกฤษยิ่งทวีความสำคัญและจำเป็นมากยิ่งขึ้น ทั้งในการใช้ประโยชน์ด้านการสืบค้น การใช้ประโยชน์ในการสื่อสารกับคนได้ทั่วโลก การใช้ประโยชน์ในการสมัครงาน การใช้ประโยชน์ในการทำงาน ซึ่งบุคคลที่มีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาอังกฤษจะสามารถทำงานได้กว้างกว่า และทำรายได้ได้มากกว่าผู้ที่ไม่มีความสามารถดังกล่าว นิติ นวรัตน์ (2554 : 15) ได้กล่าวไว้ในคอลัมน์ "เปิดฟ้าภาษาโลก" ในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ ฉบับวันพุธที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2554 สรุปความได้ว่า กลุ่มประเทศอาเซียน 10 ประเทศ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาราชการ ได้ทำความตกลงร่วมกัน (Mutual Recognition Agreement : MRA) เพื่อความสะดวกในการยอมรับคุณสมบัติของนักวิชาชีพที่สำคัญ และการถ่ายเทแรงงานฝีมือระหว่างกัน จึงได้ลงนามร่วมกันใน "MRA 7 สาขาวิชาชีพ" ได้แก่ วิศวกร นักสำรวจ สถาปนิก แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล และนักบัญชี ซึ่งจะส่งผลให้ นับจากวันที่ 1 มกราคม พ.ศ.2558 เป็นต้นไป บุคลากรใน 7 สาขาอาชีพดังกล่าว ของแต่ละประเทศ จะไปทำงานในประเทศไหนก็ได้ในกลุ่มอาเซียน

หลักสูตรการศึกษาระดับขั้นการศึกษาพื้นฐาน ก็ไม่ได้มองข้ามความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษ มีการกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งผู้เรียนทุกคนต้องได้เรียนรู้ เพื่อให้มีความรู้ความสามารถในการฟัง พูด อ่าน และเขียน เข้าใจความแตกต่างของภาษา การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ รวมทั้งช่วยให้ผู้เรียนเข้าถึงสารสนเทศต่างๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนได้ง่าย และกว้างขึ้น ตลอดจนเพื่อเสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์ สร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ และจัดเป็นสาระเพิ่มเติมที่ลึกและเข้มข้น หรือรายวิชาใหม่ ให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนได้ตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ และความแตกต่างระหว่างบุคคล (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1) ดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐานจึงมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาผู้เรียนจะมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิด และวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 5)

จะเห็นได้ว่า แม้รัฐบาลบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ประกอบทั้งการมีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหลากหลายชั้น ทั้งจากครูผู้สอนในห้องเรียน สื่อ เพลง ภาพยนตร์ อินเทอร์เน็ต เป็นต้น แต่ก็ยังมีคนไทยจำนวนมากที่พูดภาษาอังกฤษ หรือไม่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษได้ ทั้งๆ ที่รวมเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษแล้ว ส่วนใหญ่ไม่ต่ำกว่า 10 ปี หรือแม้แต่ผู้ที่จบการศึกษา ระดับปริญญาตรี หรือแม้กระทั่งปริญญาโทยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ (ประเวศ วะสี. 2541: 9) อีกทั้งพัฒนาการทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนในสถานศึกษาทุกระดับของไทยกลับตกต่ำลงไปเรื่อยๆ

จากผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (Ordinary National Educational Testing : O-NET) ประจำปี พ.ศ. 2557 ที่ดำเนินการโดยสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (สทศ.) โดยจัดสอบ 8 กลุ่มสาระทุกช่วงชั้น คือ ภาษาไทย สังคมศึกษา ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา ศิลปะ และ การงานอาชีพและเทคโนโลยี พบว่า ในระดับชั้น ป.6 มีผู้เข้าสอบประมาณ 731,106 คน วิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 36.02 และค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ การงานอาชีพ และเทคโนโลยี เท่ากับ 56.32 ส่วนระดับชั้น ม.3 มีผู้เข้าสอบประมาณ 667,767 คน วิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 27.46 และค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สุขศึกษาและพลศึกษา เท่ากับ 59.32 ส่วนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 27.09 และระดับชั้น ม.6 มีผู้เข้าสอบประมาณ 430,877 คน วิชาที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ คณิตศาสตร์ เท่ากับ 21.74 รองลงมาคือ ภาษาอังกฤษ เท่ากับ 23.98 และค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ สุขศึกษา และพลศึกษา เท่ากับ 51.94 (สำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2557 : online) จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า ภาษาอังกฤษมีคะแนนเฉลี่ยต่ำสุดทั้งระดับชั้น ป.6 และ ม.3 แม้ว่า ม.6 ค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษจะสูงกว่าวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังไม่ถึงร้อยละ 50 เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระดับภูมิภาค เป็นดังนี้ ภาคเหนือ ค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 27.50 รองลงมา ได้แก่ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 27.20 ภาคกลางและภาคใต้ มีค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษเท่ากัน เท่ากับ 27.19 ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ เท่ากับ 26.61 และภูมิภาคที่มีค่าเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุดคือ ภาคตะวันตก เท่ากับ 26.49 ซึ่งเป็นสิ่งบ่งชี้ว่าปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษทั่วทุกภาคของประเทศไทยยังไม่สามารถแก้ไขได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากแนวคิด นโยบาย และสภาพปัญหาดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการจัดการศึกษาของไทยยังไม่บรรลุเป้าหมายเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของผู้เรียนยังไม่ได้ได้รับความสนใจและปฏิบัติอย่างจริงจังเท่าที่ควร ระบบการศึกษาที่ผ่านมาจึงล้มเหลวทั้งนี้การพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องเริ่มพัฒนาตั้งแต่วัยเรียนโดยเฉพาะในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งเป็นระดับที่อยู่ในช่วงวัยที่ต้องการการพัฒนาและเติมเต็มศักยภาพอย่างเต็มที่ สนใจใฝ่รู้ สิ่งรอบตัว อยากรู้อยากเห็น และค้นหาความเป็นตัวตน ซึ่งการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกอย่างรวดเร็วในปัจจุบันนี้ การจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับธรรมชาติของผู้เรียนจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาเติมเต็มตามศักยภาพได้ กิจกรรมที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ต้องสอดคล้องกับความถนัด ความเข้าใจ น่าติดตาม และท้าทายความอยากรู้อยากเห็น ที่สำคัญต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (Learner-centeredness) โดยเชื่อมโยงความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้เรียนกับความรู้และประสบการณ์ใหม่ ส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้เรียนได้ฝึกกิจกรรมในสถานการณ์จริง มีทักษะการคิด และแก้ปัญหา และบูรณาการกับการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นๆ

จากสภาพปัญหาดังกล่าวข้างต้นจะเห็นว่าแนวทางการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนควรมีการปรับปรุงและควรมีการพัฒนาการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอน เนื้อหาสาระ กิจกรรมการเรียนการสอน สื่อการเรียน การสอนและการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ทั้งนี้จากการศึกษารูปแบบการเรียนการสอน 4รูปแบบ ประกอบด้วย รูปแบบการเรียนการสอนของ Gagne รูปแบบการจัดการเรียนที่เน้นการปฏิบัติจริงของ John Dewey รูปแบบการเรียนการสอนแบบ 5Es ของ Piaget และรูปแบบการเรียนโดยใช้วัฏจักรการเรียนรู้แบบ 7E ของ Eisenkraft ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์และสังเคราะห์มาเป็นรูปแบบการเรียนการสอนเชิงสร้างสรรค์แบบ ลงมือ ทำซ้ำ สร้างสรรค์ ที่เรียกว่า รูปแบบ DRC (DRC Model) ที่มีความสอดคล้องกับธรรมชาติการเรียนรู้ของผู้เรียน โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารโดยการ ลงมือทำ ทำซ้ำๆ อย่างสร้างสรรค์ ที่เริ่มจาก การฟัง ตามด้วยการพูด การอ่าน และการเขียน ตามลำดับ ซึ่งองค์ประกอบที่สำคัญของรูปแบบการเรียนการสอนเชิงสร้างสรรค์แบบ ลงมือ ทำซ้ำ สร้างสรรค์ (DRC Model) มี 7 ขั้นตอน คือขั้นที่ 1 การสำรวจความรู้เดิม (Elicitation) ขั้นที่ 2 การกระตุ้น

และสร้างความตระหนัก (Stimulate & Awareness) ขั้นที่ 3 การสร้างเสริมความรู้ (Enchantment) ขั้นที่ 4 การลงมือฝึกปฏิบัติ (Practice) ขั้นที่ 5 การสร้างแรงจูงใจ (Motivation) ขั้นที่ 6 การทำซ้ำและสร้างสรรค์ชิ้นงาน (Repetition & Construction) และขั้นที่ 7 การประเมินผลการเรียนรู้ (Evaluation) ซึ่งเน้นการลงมือกระทำ การทำซ้ำ และทำอย่างสร้างสรรค์ เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ซึ่งนำไปถึงการที่ผู้เรียนสามารถพึ่งตนเองได้ (Learner-Independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยและพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching : CLT) โดยยึดหลักการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ที่เน้นให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง การปฏิบัติซ้ำ และการปฏิบัติอย่างสร้างสรรค์ โดยกำหนดความรู้ และทักษะ ที่คาดหวังว่าผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้อง คล่องแคล่วและเหมาะสม และสามารถตอบคำถามได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เพิ่มขึ้นสืบเนื่องมาจากการใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ ลงมือทำซ้ำ สร้างสรรค์ ที่เรียกว่า DRC Model ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นอย่างแท้จริง ซึ่งการเรียนการสอนด้วยรูปแบบเดิมอาจไม่สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนให้ดีขึ้น ทำให้คุณภาพด้านทักษะการใช้ภาษาอังกฤษของไทยไม่พัฒนา ดังนั้นการพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนโรงเรียนต้องเร่งสร้างให้ผู้เรียนเกิดทักษะและสามารถใช้ทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะอย่างจริงจังและต่อเนื่อง ซึ่งข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับการจัดการเรียนการสอนในวิชาภาษาอังกฤษต่อไป และเป็นแนวทางสำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน หน่วยงานและผู้เกี่ยวข้องในการปรับปรุงและพัฒนาการจัดการเรียนรู้เพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนดังกล่าวให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยและความสัมพันธ์ของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์กับรูปแบบการเรียนการสอนแบบปกติ

3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนเชิงสร้างสรรค์

สมมุติฐานการวิจัย

นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์แบบลงมือทำ ทำซ้ำ คิดสร้างสรรค์ (DRC Model) มีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบปกติ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้แบ่งการวิจัยออกเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาใน 8 จังหวัดภาคเหนือตอนบน ทั้งหมด 5,005 คน โดยผู้ให้ข้อมูลตอบแบบสอบถาม คือ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองนักเรียน รวมทั้งสิ้น 1,145 คน ระยะที่ 2 เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนโรงเรียนแม่ฮ่องสอน จำนวน 16 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียนโรงเรียนบ้านสบพลึง จำนวน 17 คน เป็นกลุ่มควบคุม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาลำปาง เขต 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ซึ่งทั้ง 2 โรงเรียนที่ใช้ศึกษา อยู่ในเขตพื้นที่เดียวกัน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แบบสัมภาษณ์ เป็นแบบสัมภาษณ์อย่างไม่มีโครงสร้างใช้สัมภาษณ์บุคคลที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองนักเรียน 2) แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ แบ่งออกเป็น 3 ชุด ได้แก่ แบบสอบถามชุดที่ 1 ใช้สำหรับสอบถามครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษแบบสอบถามชุดที่ 2 ใช้สำหรับสอบถาม นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แบบสอบถามชุดที่ 3 ใช้สำหรับสอบถาม ผู้ปกครอง โดยผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อสร้างแบบสอบถามและนำแบบสอบถามไปให้ผู้เชี่ยวชาญ

ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้นนำไปทดลองใช้เพื่อหาความเชื่อมั่น โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.98, 0.99 และ 0.96 ตามลำดับ 3) แบบทดสอบเป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ที่มีค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.6-1.0 สำหรับใช้เป็นแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการเรียน (Pre-test) และหลังการเรียน(Post-test) 4) แผนการจัดการเรียนการสอน เป็นแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 6 แผน เวลารวม 24 ชั่วโมง

การเก็บรวบรวมข้อมูล ระยะที่ 1 ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์แบบไม่เป็นทางการ (Informal Interview) เพื่อสัมภาษณ์ และหาปัจจัยที่จะนำไปใช้สำหรับการกำหนดตัวแปรในการวิจัย จากนั้นแจกแบบสอบถามให้กับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างและนำมาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ ระยะที่ 2 ก่อนการทดลองผู้วิจัยให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบก่อนเรียนด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผู้วิจัยดำเนินการสอนทั้ง 2 กลุ่มโดยใช้เวลาในการสอนกลุ่มละ 24 คาบ หลังจากจบการทดลอง ให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน (stepwise multiple regression) และการทดสอบค่าที (t-test Independent)

สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านผู้เรียน ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้ปกครองนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3พบว่า ปัจจัยด้านจิตวิทยา ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มากที่สุด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.79 รองลงมา คือ ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ปัจจัยด้านผู้สอน ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านผู้เรียน โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 3.76, 3.67, 3.50 และ 3.41 เรียงตามลำดับ

2. ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านจิตวิทยา ด้านผู้เรียน ด้านครอบครัว ด้านผู้สอน และด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยวิธีการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณแบบขั้นต่อน (stepwise multiple regression) พบว่า ปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัยมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสามารถสร้างสมการพยากรณ์การถดถอยในรูปแบบคะแนนดิบได้ ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.621 + 0.095 (X_1) + 0.116 (X_2) + 0.128 (X_3) + 0.133 (X_4) + 0.089 (X_5)$$

3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน ระหว่างการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์กับการสอนแบบปกติ สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เมื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบ โดยการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าที่ (t-test) ผลการวิเคราะห์พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกันและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มาวิเคราะห์เปรียบเทียบวิเคราะห์ค่าที่ (t-test) ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนด้วย ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า กลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ มาวิเคราะห์เปรียบเทียบวิเคราะห์ค่าที่ (t-test) ผลการวิเคราะห์ พบว่า กลุ่มทดลองที่เรียนด้วย ด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ หลังเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน" ผู้วิจัยได้นำผลการวิจัยมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

1. จากผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยทั้ง 5 ปัจจัย ตามความคิดเห็นของครูผู้สอน วิชาภาษาอังกฤษ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผู้ปกครองนักเรียน มีผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน ได้แก่

ปัจจัยด้านจิตวิทยา ผลการวิจัยพบว่า เจตคติต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุดรองลงมาคือ ด้านเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เจตคติเป็นตัวกำหนดทิศทางการปฏิบัติที่มีต่อบุคคลหรือสิ่งที่เกี่ยวข้อง เพราะเจตคติมาจากประสบการณ์ต่างๆ และเมื่อสถานการณ์ต่างๆ ได้รับความสำเร็จ เจตคติก็จะเกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะต่อครูผู้สอนส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้มากที่สุด

ปัจจัยด้านผู้เรียน ผลการวิจัยพบว่า ด้านวินัยในการเรียนของผู้เรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุดเนื่องจากนักเรียนที่มีผลการเรียนดีนั้น จำเป็นต้องมีวินัยในการเรียนที่ดี เช่น ขยันอ่านหนังสือ หมั่นศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างสม่ำเสมอ รวมถึงการฝึกฝนเป็นประจำจนเกิดความเคยชิน นอกจากนี้ กลวิธีในการเรียน ยังส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยเช่นเดียวกันผู้เรียนที่ใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่เป็นของตนเอง มีความกล้าที่จะลองใช้ภาษา มีความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ ใฝ่รู้ และมีความกระตือรือร้นที่จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่เสมอจะส่งผลให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้เป็นอย่างดี

ปัจจัยด้านครอบครัว ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุดรองลงมาคือวัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่ส่งผลต่อการเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน สาเหตุอาจจะเป็นเพราะว่า ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว และวัฒนธรรมความเป็นอยู่ ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มที่ เพราะครอบครัวเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตเด็ก โดยมีพ่อแม่และผู้ปกครองเป็นตัวจักรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อตัวผู้เรียน ทั้งในด้านทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ตลอดจนความประพฤติและความสำเร็จในชีวิตของผู้เรียน และมีส่วนช่วยในการสนับสนุนทางการเรียนของผู้เรียนอีกด้วย

ปัจจัยด้านผู้สอน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า

กระบวนการเรียนการสอนเป็นการติดต่อระหว่างบุคคล ความสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนแต่ละคนจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องเข้าใจหรือทำความเข้าใจในบทเรียนเกิดความรู้สึกเชื่อถือและไว้วางใจผู้สอนไม่กระต้างกระเตื้อง และคุณภาพการสอน ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

ปัจจัยด้านการเรียนการสอน ผลการวิจัยพบว่า การจัดกิจกรรมส่งเสริมการใช้ภาษาอังกฤษ และสื่ออุปกรณ์การเรียน ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ซึ่งการใช้สื่อการสอนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจใฝ่รู้ได้มากยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้นตามไปด้วย

2. ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แสดงว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์ สูงกว่าการสอนแบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. เมื่อพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 23.44 คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 31.71 ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน ทั้งนี้เป็นเพราะว่าหลักในการจัดการเรียนการสอนแบบลงมือ ทำซ้ำ สร้างสรรค์ เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยยึดหลักการฝึกปฏิบัติ การทำซ้ำๆ และการสร้างสรรค์ผลงานที่เน้นวิธีการมากกว่าหลักสูตร และวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนมีความสุข ได้รับการเรียนรู้ทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา ซึ่งเป็นไปตามหลักการในการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นการลงมือปฏิบัติ ซึ่งผู้สอนจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้ผู้เรียนเป็นผู้ฝึกปฏิบัติด้วยตนเองให้ผู้เรียนมีโอกาสสร้างความคิดและพัฒนาความคิดของตนเองไปสร้างสรรค์ผลงาน/ชิ้นงานที่เหมาะสมได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาการเรียนการสอนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในเขตภาคเหนือตอนบน ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1.1 โรงเรียนควรมีการพบปะระหว่างผู้ปกครอง ครู เพื่อรับทราบข้อมูลทางการเรียนและแนวทางช่วยเหลือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ เพื่อผู้ปกครองจะได้นำไปปฏิบัติและช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างถูกต้อง

1.2 ผู้บริหารโรงเรียนควรชี้แจงทำความเข้าใจให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษเห็นความสำคัญของเทคนิควิธีการสอนว่าเป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้ดีขึ้น ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนดีตามไปด้วย และควรสนับสนุนให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้เข้าร่วมการอบรมสัมมนาเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบใหม่ๆ และสนับสนุนให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษได้ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ โดยมีการติดตามผลอย่างต่อเนื่อง

1.3 ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษควรร่วมมือกันสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน มีความสนใจในการเรียน และมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

1.4 ควรมีการนำรูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์แบบลงมือ ทำซ้ำ สร้างสรรค์ (DRC Model) ไปประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทุกสังกัด

1.5 รูปแบบการเรียนการสอนภาษาเชิงสร้างสรรค์แบบลงมือ ทำซ้ำ สร้างสรรค์ (DRC Model) ขั้นที่ให้ความสำคัญมากที่สุด คือ ขั้นการลงมือปฏิบัติ และขั้นการทำซ้ำ และสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงและสร้างสรรค์ผลงานด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรเพิ่มปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ เช่น คุณธรรมจริยธรรม และ ความฉลาดทางอารมณ์ เป็นต้น

2.2 เมื่อทราบปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ควรทำ การวิจัยในเรื่องความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาด้วย

2.3 ควรทำการศึกษาเรื่องแนวทางการมีส่วนร่วมของชุมชนในการพัฒนาความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพื่อเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กรมอาเซียนกระทรวงการต่างประเทศ. (2555). **มารู้จักอาเซียนกันเถอะ**. เอกสารอัดสำเนา. กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- นิติ นวรัตน์. (2554, 31 สิงหาคม). **เปิดฟ้าภาษาโลก**. ไทยรัฐ. หน้า 15.
- ประเวศ วะสี. (2541). **ปฏิรูปการศึกษายกเครื่องทางปัญญา ทางรอดจากความหายนะ**. กรุงเทพฯ : มูลนิธิศรีสฤษดิ์วงศ์.
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (องค์การมหาชน). (2557). **ประกาศและรายงานผลการทดสอบ O-NET**. <http://www/niets.or.th/> สืบค้นเมื่อวันที่ 16 และ 19 มีนาคม 2557.
- หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2551). **หลักสูตรการจัดสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- อรุณี วิริยะจิตรา และคณะ. (2555). **การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- Graddol, David. (2006). **English Next London : British Council**. [Online]. Available for free from the website of the British Council.
- Martin Ebbertz. (2002, January). **Language on the Internet**. [Online]. Available : <http://www.netz-tipp.de/sprachen.html>.